

Ναύπλιο 23.2.2022

Αξιότιμε κύριε Πρύτανη,
Αξιότιμα μέλη της Συγκλήτου,
Αγαπητές Καθηγήτριες, αγαπητοί Καθηγητές,

Είμαστε τα θύματα και οι μάρτυρες του τέρατος που λέγεται πατριαρχία. Είμαστε εμείς, οι φοιτητ@ και απόφοιτ@ του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, που θα καταθέσουμε όσα βιώσαμε, είδαμε, ακούσαμε και αισθανθήκαμε στον αποκαλούμενο «ασφαλή» χώρο του Πανεπιστημίου.

Αυτή είναι η φωνή μας, η φωνή των καταπιεσμένων φοιτητριών και αποφοίτων, θυμάτων της παρεμβατικής συμπεριφοράς του συναδέλφου και συνεργάτη σας.

Η φωνή που δίνει το θάρρος και σε άλλα θύματα, τα οποία δυστυχώς υπάρχουν, καθώς εμφανίζονται και πολλαπλασιάζονται καθημερινά και επιβεβαιώνουν τα ήδη ειπωμένα.

Η φωνή που καταπνίγηκε σε έναν χώρο όπου ο σεβασμός, η αξιοπρέπεια και το ήθος θα έπρεπε να ακμάζουν.

Η φωνή που επιτέλους ομολόγησε την καταπίεσή της και εξεφρασε βιώματα, βαθιά και τραυματικά.

Η φωνή των φοιτητριών σας που θέλει να κραυγάσει την αλήθεια.

Από τα παιδικά μας χρόνια μαθαίνουμε ότι ο δάσκαλος είναι αυτός που σε καλωσορίζει στο εκπαιδευτικό περιβάλλον και σε κάνει να νιώθεις μέρος ενός δημιουργικού και ασφαλούς συνόλου. Απώτερο στόχο έχει να σε διδάξει όχι μόνο ό,τι αφορά στο αντικείμενο σπουδών σου, αλλά να σου ανοίξει νέους πνευματικούς και ψυχικούς ορίζοντες. Κάποιες φορές αναδεικνύεται σε μέντορα, σε πρότυπο ήθους και αρετής και ίσως κάποτε, μετά το πέρας των σπουδών, να γίνει ένας σεβαστός φίλος. Αυτός είναι ο ρόλος του και αυτός πρέπει να παραμείνει. Δάσκαλος σημαίνει διαφωτιστής, πομπός εμπνευσης, δημιουργίας, κριτικής σκέψης, ιδεών και πολιτισμού. Προστάτης των δικαιωμάτων, υπερασπιστής των μαθητών και των μαθητριών του.

Στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών η εμπιστοσύνη μας σε αυτόν τον δάσκαλο χάθηκε για πάντα. Άρχισε να κλονίζεται όταν αντιληφθήκαμε τα επίμονα βλέμματα μέσα στην αίθουσα. Έπειτα τα αγγίγματα πάνω στο σώμα μας, κάποια σαν δήθεν επιβραβεύσεις, κάποια σαν μέρος μιας πρακτικής άσκησης, άλλα τυχαία, υποτίθεται λόγω της εγγύτητας και της σωματικότητας – όλα όμως παραβιαστικά του προσωπικού μας χώρου. Στη συνέχεια αρχίζουν να καταφθάνουν αιτήματα φιλίας σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης και μηνύματα με το ίδιο πάντα ύφος, κάτι ανάμεσα σε μεσήλικο άντρα που φλερτάρει και δάσκαλο που δήθεν επιθυμεί να δει εάν είσαι καλά και να σε κολακεύσει με προσωπικές ευχές, καρδούλες και ανθοδέσμες για την ονομαστική σου γιορτή.

Όμως από την αρχή νιώσαμε ποιος είναι ο σκοπός του. Εξερευνά το τοπίο γύρω μας, μέχρι να ζυγίσει έως ποιο σημείο μπορεί να προχωρήσει. Κατά πόσο είμαστε ευάλωτ@ ή έτοιμ@ να αντισταθούμε. Αρχικά το αρνηθήκαμε μέσα μας, γιατί δεν θέλαμε να παραδεχτούμε ότι ο δάσκαλός μας επιχειρεί να εκμεταλλευτεί τη θέση ισχύος του για να προβεί σε

χειρονομίες, πράξεις και προτάσεις που δεν συνάδουν με το λειτούργημά του ούτε με τη σχέση εκπαιδευτικ@ και εκπαιδευομέν@. Όμως τώρα πια το ξέρουμε με σιγουριά. Γιατί μαζευτήκαμε πολλ@, με τις ίδιες εμπειρίες, τα ίδια σημάδια, τα ίδια συναισθήματα αηδίας και αποστροφής κάθε φορά που τον βλέπουμε. Και αποφασίσαμε ότι δεν θέλουμε καμία άλλη φοιτήτρια και κανένας άλλος φοιτητής να έρθει στη θέση μας.

Η χρήση της ιδιότητας του καθηγητή ως πεδίο ενάσκησης εξουσίας για προσωπικές βλέψεις, σκοπιμότητες και παρενόχληση παύει από σήμερα για τον κύριο Αντιπρύτανη! Αντιστεκόμαστε για να μην υπάρξουν άλλα περιστατικά. Είμαστε πολλ@, ενωμεν@, έτοιμ@ να υπερασπίσουμε με θάρρος και δύναμη την αξιοπρέπειά μας. Εμείς θα γίνουμε η ασπίδα που θα προστατέψει όλα τα εν δυνάμει θύματα και θα αποτρέψει τέτοιες συμπεριφορές, ώστε να μη συμβούν ξανά. Μέσα στις επόμενες ημέρες θα ξεκινήσουν οι καταθέσεις μας και επίσημα στον εισαγγελέα Ναυπλίου. Ακούστε τα παιδιά σας! Αφουγκραστείτε τα λόγια μας! Ως εδώ! Κανένα μόνο!

Αγαπητές μας καθηγήτριες, αγαπητοί μας καθηγητές,

Σήμερα είναι μια μέρα γιορτής για μας, μια μέρα που αχνοφαίνεται από καιρό και πλέον έχει γίνει πραγματικότητα. Είναι η μέρα που μπορούμε να αναπνεύσουμε και να μιλήσουμε, είναι η μέρα της ελευθερίας, που μπορούμε να πούμε πόσο σας εκτιμούμε και σας αγαπάμε για όσα κάνετε ή ακόμη και το αντίθετο. Και πρέπει να το ξέρετε, να το ακούσετε με προσοχή και να προσπαθήσετε μαζί μας, εσείς οι δασκάλες και οι δάσκαλοί μας, να χτίσετε αυτό τον όμορφο κόσμο που αξίζουμε τόσο εμείς όσο και οι γενιές που έρχονται.

Ήρθε η ώρα να καταλάβουμε τι είναι σωστό και τι είναι λάθος. Να διατυπώσουμε κάποιους κανόνες καθολικά αποδεκτούς. Κανόνες συμπεριφοράς και κανόνες συνύπαρξης. Πως ένας δάσκαλος δεν είναι και φιλαράκι. Ένας δάσκαλος πρέπει να μας σέβεται, όπως τον σεβόμαστε κι εμείς. Ένας δάσκαλος θα πρέπει να μπορεί να μας προστατεύει από επιτήδειους, και όχι να είναι ο ίδιος επιτήδειος. Ένας δάσκαλος δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιεί την ιδιότητα και το λειτούργημά του για να μας προσεγγίσει με διαφορετικό, ανάρμοστο τρόπο, ώστε να επωφεληθεί.

Σας παραθέτουμε αυθόρμητες περιγραφές που έχουν γραφτεί με ειλικρίνεια, συναισθηματική φόρτιση και πόνο. Σας παρακαλούμε, διαβάστε για λίγα λεπτά ακόμη:

«Είναι ένας έντονα αντιφατικός χαρακτήρας. Από σοβαρός με αυστηρό βλέμμα, μεταμορφώνεται σε έναν άνθρωπο που σου προσφέρει γέλιο και σε κάνει να νιώθεις ένα ελεύθερο παιδί που εκφράζει ελεύθερα και χωρίς ενοχή τη δημιουργικότητά του. [...] Θα έλεγε κανείς: "Αυτά δεν είναι τα στοιχεία ενός συγκροτημένου κι έμπειρου εκπαιδευτικού; Που σου αποπνέει πειθαρχία και ταυτόχρονα ελευθερία βούλησης και έκφρασης; "Θα απαντούσα και εγώ η ίδια, ναι. Σε ένα πρώτο και επιφανειακό επίπεδο. Το πρόβλημα ξεκινάει όταν αρχίζεις να εξετάζεις και να αναλύεις τις συμπεριφορές του περαιτέρω. Στα πλαίσια της συνθήκης θεατρικού παιχνιδιού, τα βλέμματα και τα αγγίγματα ξεπερνούσαν τα όρια της σχέσης μεταξύ καθηγητ@-φοιτητ@. Η γλώσσα του σώματός του αποκάλυπτε πολλά περισσότερα για τις προθέσεις του. Η ενέργειά του όταν σε προσέγγιζε ήταν αυτή του θηρευτή προς το θήραμα. Σε κάθε μάθημα υπήρχαν τέτοια περιστατικά. Δεν είμαστε μόνο εμείς που τα έχουμε βιώσει και ομολογήσαμε. Υπάρχουν κι άλλ@, πολλ@ φοιτητ@ κι

απόφοιτ@ που αναγνωρίζουν αυτά που γράφω αλλά δεν μιλάνε. Κι άμα αναφέρεις το όνομά του, σου απαντούν: "Α, για τον ανώμαλο λες;"».

«Στο μάθημά του ως επί το πλείστον έπεφταν δεκάρια, χωρίς να είμαστε ιδιαίτερα τυπικ@ στις υποχρεώσεις μας. Ίσως έτσι μας εξαγόραζε, με τον ανώτατο βαθμό που θα μας μεγάλωσε τον μέσο όρο του πτυχίου μας. Το συμφέρον μας με αντάλλαγμα τη σιωπή μας; Με άγγιζε και κοιτούσε το στήθος μου απροκάλυπτα, έντονα, όπως το ίδιο έντονα κοιτάμε σε έναν διάλογο τα μάτια του συνομιλητή μας. [...] Φορούσα ένα μπορντό φόρεμα και χοντρό καλσόν, ενδυμασία που, βάσει του εγχειριδίου του, κραυγάζει ερωτικά μηνύματα. Τα βλέμματα στα πόδια μου και στο στήθος μου πήγαιναν κι έρχονταν. [...] "Μπράβο σου, τα πηγαίνεις πολύ καλά". Λόγια που έπρεπε να με ενθαρρύνουν. Κι όμως όχι, όχι όταν το λες τόσο κοντά μου, με τέτοια χροιά φωνής και τέτοια αύρα. Τέτοια τα συναντάς σε ατμόσφαιρα φλέρτ. Είπα στον εαυτό μου, μη δίνεις σημασία, μπορεί να παρεξήγησες, μπορεί να σου δίνει κίνητρο για να συνεχίσεις έτσι. Συνεχίζω λοιπόν [...] και ξεκινώ ένα παιχνίδι που είμαστε κυκλικά καθισμένοι στο πάτωμα. [...] Μου υπενθυμίζει την παρουσία του γονατισμένος δίπλα μου, με το σώμα μου να είναι σχεδόν ανάμεσα στα πόδια του, να μου δίνει οδηγίες σιωπηλά, ψιθυριστά ανάμεσα στο αυτί και το λαιμό μου και με την παλάμη του να χαϊδεύει χαμηλά την πλάτη μου. Ανατρίχιασα από την αηδία. Κοκκάλωσα. [...]

Κάναμε πολλά εξάμηνα μαζί του και αυτή μου η σιωπή με απογοήτευε. Έμαθα να μην τον κοιτάζω, να στρέφω το βλέμμα μου αλλού. Για την ψυχική μου ηρεμία; Μόνο τέτοια δεν ήταν, γιατί ακόμα και σε μένα να μη συνέβαινε, συνέβαινε στις συμφοιτήτριές μου. Και δεν μιλούσα... "Να τελειώσει το εξάμηνο, να πάρω το δεκάρι να σηκωθώ να φύγω". Μετά όμως από την αναζήτηση στο προφίλ του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, όλα άλλαξαν. Ακολουθεί ανήλικα, το καταλαβαίνετε; Site με σαδομαζοχιστικό περιεχόμενο προς τις γυναίκες όλων των ηλικιών. Ηλικιών και των φοιτητριών του! Κι αυτός, ο ίδιος άνθρωπος μας μιλάει για τον εντοπισμό μιας προβληματικής κατάστασης, για κατανόηση, για δημιουργία χώρου προστασίας και επίλυση του προβλήματος. Μας μαθαίνει τρόπους χειρισμού καταστάσεων μέσω ψυχολογίας. Οπότε μήπως τελικά κι εμείς τα ίδια βιώναμε τις πρακτικές του;».

Δεν θέλουμε να μακρυγορήσουμε άλλο. Είμαστε έτοιμ@ να καταθέσουμε στην εισαγγελία και σε όποια αμερόληπτη αρχή και επιτροπή του Πανεπιστημίου μας καλέσει. Ζητάμε ελευθερία, σεβασμό και ήθος. Φτάνει η σιωπή! Δεν είμαστε τρελ@! Όλα αυτά έχουν συμβεί και έχουν καταγραφεί. Αν δεν οριοθετηθεί η κατάσταση, θα συνεχίσει να συμβαίνει το κακό και να διαιωνίζεται το σκοτάδι. Ζητάμε ασφαλές εκπαιδευτικό περιβάλλον για όλ@! 17, 18 χρονών παιδιά μπαίνουμε στη σχολή για να μάθουμε να υπηρετούμε την τέχνη και την επιστήμη, όχι τα βίτσια των καθηγητών. Αυτά είναι τα ονόματά μας. Αυτ@ είμαστε. Ως εδώ! Κανένα μόνο!

Με την εκτίμησή μας,